

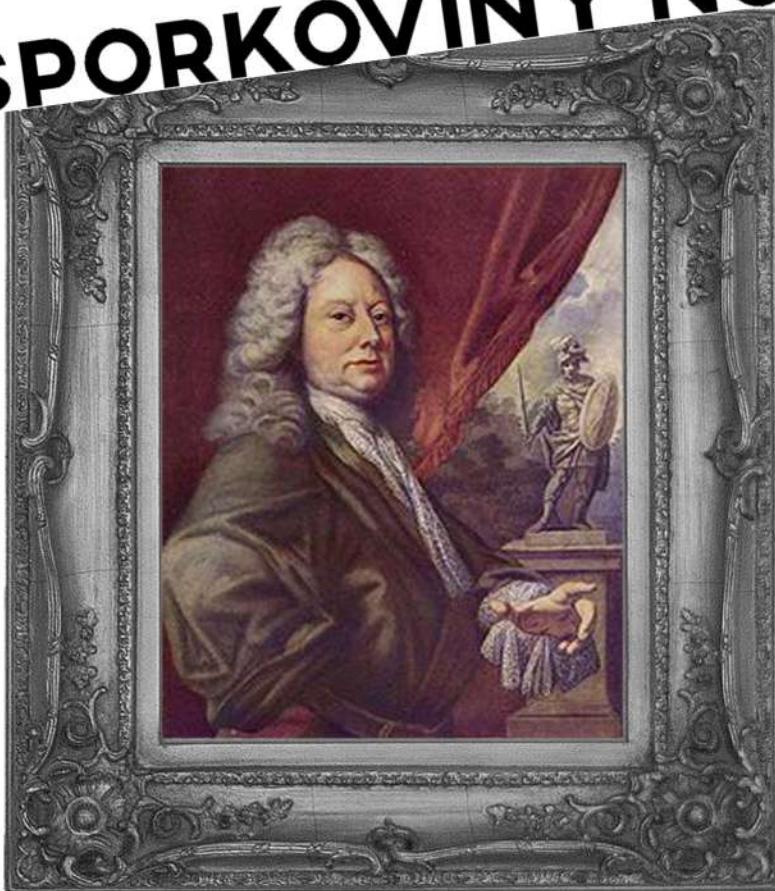
~~SEEMANŮV DENÍK I.~~

DRUHÝ OFICIÁLNĚ ČERNÝ

ZPRAVODAJ FESTIVALU THEATRUM KUKS

/nad Braunovými sochami objeví se duch/
SPORCK: Tak snad jsem loni krucinál něco řekl, ne?!

ŠPORKOVINY NO.1

20.—22. SRPNA 2018 | PROLOGOVÁNÍ

OUVERTURA NO. 2

PRINCIPÁLŮV PROLOG | LUKŠÍNO

Vážený a milý, ctnostný i neřestný čtenáři,
podruhé je mi ctí psátí tradiční úvodník ze všech úvodníků
nejúvodníkovatější. [Ve slovech nalézti lze pohádkovou bytost.]
V tradici jazyka našeho svébytně a hravě barokního pokračovati
hodláme. Tvar, barvu i chut' též pustit nechceme.

O jednu rubriku (někdejší „Lákadlo“) obrali nás zas ti obtloustlí
anděličci, tak nahradili jsme ji novou – „Záhada“. Ta, jak
myslíme či lépe doufáme, obohatí vaše vědomo a intelligentno.
Krom rubriky této žádati vás chceme, necht' minuta ticha zní za
našeho kolegu a někdejšího seemanovce, druhého (nebo
prvního?) Vojtěcha. Muž slovesných činů zdatný, žel v robotě
skomírat musí. Špork měl by z něj – nevolníka – potěchu. Dnes
tedy jednou z novot jest, že tentokráte tři pouze na vás jsme.
Svatá dell'arte trojice; zovou se – Ráchelíno, Vojtíno a Lukšíno
a Seemanově písmáckému kumštu duši znova zaprodati chcou.

Místo líbezné podobenky principálový
podobenka moderní, kteráž dovede
vás k minulému ročníku slovutného
zpravodaje. Necht' zkušenost máš
a srovnávati můžeš, co stejně zůstalo
a co lepším – nedejbože horším – stalo
se. Necht' krásno se všici máme, v tom
pětidenním století andělů a d'áblů.

#TheatrumKuks #SeemanůvDeník
#beBaroque #je_tady_krásno

SEEMANŮV TOP25 | BEST OF KECÁTKO 2017 |

BAROKNÍ KECÁTKO | DUCHOVÉ PŘEDKŮ

Každé ráno, čistě ze sportovní nálady, vyměňujeme pořadí Braunových soch.

Hrabě František Antonín Špork byl elf. Proto u nás zavedl hru na lesní roh.

Věčné světýlko v hrobce Šporků v noci zhaslo.

*****

Věčné světýlko v hrobce Šporků stále nesvítí.

Momentka z redakce:

„Mně se to líbí.“ – „Lžeš, Vojtěchu, jsi unavenej.“

*****

Třetí číslo zpravodaje jsme vydali na Koksu.

Pokud čtete poctivě všechny zpravodaje, jistě už chápete náš vysoko sofistikovaný humor na pokračování.

A tenhle lazzi znáte? Přijde Mirek Donutil do Národního a ptá se: „Nenechal jsem si tady pudlika?“

#jediný_dell_arte_co_znáš_vole

Čaj s krtečkem a pivo je nejlepší kombinace k snídani.

Kopírka, z níž vylezlo třetí číslo zpravodaje, automaticky skládá listy papíru s takovou vehemencí, že se rozhodla složit i rozsáhlé barokní oratorium.

*****

Náš hudební redaktor, byť' je tu teprve druhým dnem, začal ze svých povinností krvácat. Nosem.

V zádech jedné z Braunových soch je tajný vchod do tajné chodby, která vede do naší tajné redakce.

V rámci našeho tradičního ranního sportu – vyměňování pořadí Braunových soch – jsme jednu ztratili a jednu rozobili.

Redakce po nocích a hlavně k ránu tajně secvičuje ryze barokní balet po vzoru Ludvíka XIV. – „Redakce tančí“.

Na nebi se objevilo znamení ve tvaru Šporckovy paruky.

*****

Redakce Seemanova deníku zde založila unikátní kešku se ztracenou a znovunalezenou Braunovou plastikou.

[souřadnice byly bohužel ztraceny v análech předchozího ročníku]

Včerejší polévka ze šapító trpěla rozdvojením osobnosti – nedokázala se rozhodnout, je-li rajská či gulášová.

Zaslechnuto: Vafle došly, chodí sem na to lidi z hrobky.

#SporckIsNotDead

*****

Šesté číslo zpravodaje není číslem posledním. Na Kuksu jsme zakopali – jako poklad – číslo sedmé. [Našli jste ho?]

Redakce si odvezla několik Braunových soch, aby mohla pokračovat ve svém ranním sportování.

Petr Šmíd má veliké vize o tom, jaký open space by měla redakce příští rok vlastnit. Tak uvidíme.

Premiéra baletu „Redakce tančí“ nakonec neproběhla kvůli tajuplné výstraze, kterouž učinil Seemanův duch.

Duch hraběte Františka Antonína Šporka na deník pojmenovaný po jeho hofmistrovi žárlí. Na příští ročník proto požaduje název nový: „Šporkoviny.“

Poté co všichni opustili Kuks dotiskla super-chytrá kopírka své oratorium. Kolegové z Informačního centra to však považovali za omyl – když už ten festival skončil – a tak vše rovnou spálili. Děkujeme.

Vše, co bylo [a bude] napsáno v oblíbené rubrice (od huby sesbírané) „Barokní kecátko“ je samozřejmě pravdivé.

ZNOVUNALÉZÁNÍ

ZTRACENÉ VIDINY KUKSU

ITINERÁŘ I VOJTÍNO

Jakožto pomyslný aperitiv k festivalu proběhla v pondělí vernisáž výstavy ***Neúspěšný pokus o ideální Kuks***. Architekt Viktor Vlach před lety navštívil se studenty AVU zdejší krajinu, což jej inspirovalo k vypracování svébytných náčrtků a skic spojených s budoucností Kuksu.

„Není to žádný návrh, žádná konkrétní věc, která by tady měla vzniknout, ale jen myšlenkový proud, zaznamenání si různých věcí, které tady tenkrát byly, a uvědomění si souvislostí: jak to tady fungovalo, když tu byl ještě zámek a lázně.“

Právě na dualismu barokního hospitalu na jednom břehu řeky a lázní na druhém, na kontrastu duchovní a světské strany, staví Vlach svou inspirační základnu. Pro vytvoření návrhů pečlivě studoval činnost hraběte Šporka a na základě vlastních zjištění se pokusil rekonstruovat jeho myšlenkové trajektorie. Kukský areál jakožto obraz životní cesty od kapličky nad pramenem po bývalou márnici je jen jednou z nich. Jak napovídá název výstavy, Vlachovy návrhy zůstaly zatím pouze na papíře, ale o to víc stojí za to si je prohlédnout a třeba se i nechat inspirovat.

Jaké ztvárnění našla atmosféra života na barokním Kuksu hraběte Šporka v představivosti člověka 21. století, o tom (a nejen o tom) se můžete přesvědčit sami v Rentzově muzeu.

A chcete-li si domů odnést kousek Kuksu, máte možnost si pořídit originální a limitovanou (jeden kus s daným motivem) tašku přes rameno Beáty Horenové s motivem z výstavy.

A pokud na vás žádná nezbude, máte jedinečnou možnost si ji objednat a dokonce si i zvolit „vlastní“ motiv. Slovy Kačky Bohadlové: „*hoděte si Kuks přes rameno*“ a běžte na výstavu!

KRAJINA PŘELÍBEZNÁ A ŠIRÁ, ŠPORKEM I GOETHEM MILENÁ, MEDOVÝM SPEKTÁKLEM ZALITÁ...

ITINERÁŘ | LUKŠÍNO

Procházku skromnou (nebo klidně i honosnou) zaslouží jistě duše každá. To věděl už Ludvík XIV., který se kochal svými ohromnými zahradami (kde do močálu prý Molière kdys padl) a plánoval, co vše v nich a na nich nechá vybudovat. Jsi-li dobrý nebo hríšník, jsi-li v kroku pomalý či rychlý, na výletě ke skaliskům – kteréžto převyšují mne i tebe – jsme si rovní. Po drobném pondělním aperitivu následoval další z prologů k letošnímu sedmnáctému ročníku festivalu THEATRUM KUKS. Tentokrát vydala se výprava nedaleko Kuksu, do krajin adršpašských. Příroda bohulibá lahodila nejen oku, ale i kladným a úlevným myšlenkám.

Barokní zážitkováč pln přírody pestré započal se koncertem na meziskaliskovém „Sloním náměstí“. **Due Di Kuckus** (Stanislav Bohadlo a Lukáš Pelc) představili zde poprvé v životě našem *Ódu na Adršpach* (*Kristus v Adršpachu* a Sporkova *Bonreposká árie*) o zvukomalebných šestapadesáti slokách, kde instrumenty i hlasy jejich barvitě se doplňovaly. Slovy popsati lze těžko (a dojem vlastní kaziti se mi nechce), avšak přednes splynul s okolím a vytvořil tak svět jedinečný, malíčkého tvora – jakým je člověk – přesahující.

Hodťe včelku! Kolem, na i vně skalního jezírka, připravili pak **Geisslers Hofcomoedianten** hravě erudovanou performance, jež popisují jako divadelně interaktivní výstavu s oživlými

exponáty. To je ***Ambrosia***. Původem jarmark pro každý svatostánek rozlinul se tentokrát po divé krajině, kterouž proplouvati ladně na pramici jsme musili.

Hodťe včelku! Svatého Ambrože („doktora s medovým jazykem“) a jeho osudy představují exponát informační (za včelku dostanete data nebo legendy nebo zvyky nebo citáty nebo informace o díle či jméně), exponát stepující (Theodosius porází pohanského tyranu), exponát tančící (vzpoura lidu v cirku), exponát loutkářský (Theodosius se dozvídá o vzpouře, Ambrož jej vyzývá k milosrdenství). A to není konec...dále pak exponát melodramatický (soluňský masakr), exponát dell'arte o dalších vlivech Ambrože na Theodosia, exponát zpívající – s nímž káli jsme se všichni; exponát artistní, kde zakázáno bylo pohanství a konečně a nakonec sladké usmíření Theodosia s Ambrožem. Na úplný úvod i úplný závěr málem zapomněl bych, kde líbezný zpěv zněl a skalisky se dále proháněl.

Hodťe včelku! Že řádky mé neřekly příliš? Inu, vskutkovopravda. To víte, očarován krajinou a celým člověčím zážitkováním, sotva myslí mohu jinak než dojmologicky. Nežli však vymýšlet nová slova opět počnu, chváliti musím všechny a všecky. Obzvláště pak protagonisty a tvůrce i podpůrce obou částí, za skvělou adaptaci v prostoru, jedinečný nápad a troufám si říci – a za tím si stojím jako mistr z Husi za svým přesvědčením – neopakovatelný zážitek. Žel, měli jste to vidět...*Ambrosie* potřeší pobaví i „naučí“. Oslňuje mysl a zjítruje (po)city. Stejně jako krajina Šporkem i Goethem opěvovaná – to jste ale jistě věděli, že? Litujete, že propásli jste onen magický genius loci? Pak vyčkejte si, kde se Ambrosiáda zjeví a vyjeví zas příště.

NINA O. JACQUES

„Z KAŽDÉHO OBDOBÍ JSME TROCHU NĚCO“

ZPOVĚDNICE | RÁCHELÍNO

Začneme poeticky. Čím je vám baroko?

Prvním hlubším setkáním pro mě byl druhák, kdy jsme na dramaturgii s Martou Ljubkovou měli téma české baroko. Četli jsme všechno z barokní literatury a najednou to člověk začne chápat jako duševní prožitek, že ta slovní exaltovanost je vlastně v kontrastu s každodenním světem, že každodenní svět není zlatý. Je to pro mě možnost meditace, i tvůrčí.

Pokračujeme poeticky. Co vy a THEATRUM KUKS?

Loni jsme tu byli poprvé s naším ročníkem režie-dramaturgie hrát *Drobty nebeského chleba*, což je taková celonoční performance a myslím, že když člověk prožije celou noc na nějakém místě, bdělý se skupinou dvanácti hodně věrných a poctivých diváků, tak k tomu místu pak má nevyhnutelně silný vztah. Já jsem se sem hrozně těšila, že se vrátíme a že tady budeme dlouho.

Končíme poeticky. Jste barokní i mimo festival?

Mám pocit, že každé období je nějakým způsobem hluboce lidské a že všichni nějakým způsobem dědíme svoji historii.

Z každého období jsme trochu něco. Ale ne, vysloveně barokní asi nejsem.

HUDBOU O NEVYŘČENÉM

DIVADELNÍ KUKÁTKO | RÁCHELÍNO

První letošní inscenací bylo *Šírání čirého jasného dne* studentů **KALD DAMU** v režii Niny O. Jacques. Inscenace se sice odraží od literární předlohy Pascala Quignarda *Všechna jítřa světa*, jde si však sebevědomě vlastní cestou a bezesporu si zaslouží nálepku autorská. Východisko je jednoduché a přehledné – starý, mrzoutský hudební genius, jeho dvě dcery, mladý talentovaný muž, který se k němu přichází učit coby k mistrovi, ale je o generaci jinde a snaží se s nesnesitelným virtuosem nalézt společný jazyk, kterým se – jak jinak – stává především sama hudba.

O historický kontext, biografiu významných hudebníků ani strhující děj však nejde. Forma inscenace je čímsi na pomezí inscenovaného koncertu, neotřele nápaditého znakového divadla, minimalistického divadla...těžko hledat škatulku, naštěstí! To, čeho jsme byli svědky v divadle Maštal, byl vskutku koncert, ale především herecké koncentrace, budování napětí, a zejména zkoumání nonverbální komunikace. Ono vlastně kolem a kolem v inscenaci příliš textu nezazná. Autoři do hloubky a poctivě ohledali nejrozmanitější způsoby vyjadřování, různé komunikační a znakové kódy. Plnohodnotným dialogem se tak stává hudební duet, stejně jako pojídání třešňového kompotu. Vztahy mezi postavami vznikají a odkrývají se pozvolna, precizně a téměř hmatatelně – společné chroupání sušenek tak plné porozumění nejspíš na jevišti dlouho neuvidíme. Také charaktery jednotlivých postav jsou důsledně rozkrývány jednáním a vztahy k ostatním postavám.

Obdivuhodná je schopnost souboru od začátku budovat, a především držet napětí v místnosti beze vzduchu natřískané diváky, navíc za tak pozvolného tempa a jednoduchých gest. Nutno přiznat, že od chvíle Maraisova monologu o hudbě začíná temporytmus i divácká pozornost upadat a kolísat, to však nic nemění na kolektivním výkonu v první polovině.

Soubor navíc precizně ovládá veškeré herecké i hudební prostředky, s nimiž zachází a nebojí se těžit z nich maximum. Velmi funguje kontrast melancholické atmosféry nesené hudbou a cynického humoru, který s jemnocitem pro pointu a gag jímové momenty nemilosrdně sráží a zcizuje, potenciální sentiment a patos se tak stávají řízeným nástrojem odlehčení dosud citlivě budované tísnivé atmosféry.

Ačkoli leitmotiv inscenace je hudba a rozdílné cesty dvou mužů, kteří jí zasvětili život, hlavní kvalitu inscenace shledávám především ve studii komunikace na jevišti, ve zkoumání prostředků budování vztahů a režijní schopnosti nacházet co nejminimalističtější a zároveň nejfunkčnější jevištění znaky. Ačkoli inscenace na první pohled zaujme především atmosférou a schopnostmi herců, její skromnou, nenápadnou, ale zato nejcennější kvalitou je prostá schopnost udělat z mála hodně.

DIVADELNÍ KRÁSA, KTERÁ NEZAMRZÁ ANEB HOLD KUMŠTU, JENŽ NEJEN VE SKLENÍKU KVETE

DIVADELNÍ KUKÁTKO | LUKŠÍNO

Dovolujeme si upozornit, že se nejedná o placenou reklamu. Geisslers Hofcomoedianten nijak nefinancují Seemanův deník, pouze jej (ne)nápadně čtou. Veškerenstro pokrývá kasa pana hofmistra, kterouž zas pokrývá kasa pana hraběte. Děkujeme za pochopení.

Krásné a střídavě nádherné sedmnácté festivalování zahájily přípitky, jimž s posměchem a nechuťí přihlíželi sami bohové a bohyně. Ti pak rozpoutavše vášeň a žárlivost svou ukázali, že není radno zlobiti slovutnou krasavu Venuši. Pomsty a věstby, osud dobrý i zlý rozehrály pak šach, v němž mat dostane i sám Amor, padnou do úkladů a lásky. Kus **Krása strídá nádheru**, volně po vzoru Moliérovky *Psyché*, k chuti všem byl, neb ze zahrad Ludvíkových vkusně vyšlechtili ho v (hof)komediantském skleníku. V témž skleníku, kde již dlouhá léta kvetou skvělostné zpěvy, tance i komoedie...

O Geisslers jsem psal již mnohokrát a jejich současný repertoár znám celý. Vždy, když je vidím, říkám si, že psát o dobrém divadle je mnohem těžší, nežli o tom špatném. (Byť vše zde napsané značně subjektivní jest.) A co dalšího měl bych o nich psát, když za vše, co umí, jsem je mnohokráte vychválil. Navíc, že Krása bude krásná, o tom sotva pochyb, neb do názvu by si to jinak nedali.

Inscenace je krom všechného toho kumštu silná a výrazná po stránce vizuální. Ne, že by jiné nebyly, ale tahle tak nějak cíleně a výrazně nabízí vytříbenou krásu – krásu lidí, krásu divadla i věcí divadelních. Ale to už přece také dávno víme, doba Borůvková i jiná vhodnou připomínkou jsou. Nežli dostanu se oklikou ke skromné pointě...

Viděno na Kuksu bylo podruhé, byl tedy čas na „rozjímání“. Nějaký malý Mefisto ve mně říká, že by inscenace mohla doznat několika škrť a nějaké té zkratky. Nojo, jenže co vyhodit. Celé dílo jakoby se houpalo na pomyslné spletité síti. Odstraníte-li jedno vlákno, ztratíte jiné, které tam ale chcete mít. Nebo se o leccos ošídíté. A najednou se nechcete vzdávat jediné minuty. Jak se to může začínat zdát dlouhé, oni vás hnedle překvapí nebo pobaví či zahrají a zapívají. Obešli byste se bez toho, ale přesto to chcete mít. Ta jejich šikovnost vymlátit z obyčejného vtipu skvělý gag nebo poutavě utáhnout již dávno čitelnou a přesto nastavovanou situaci; to může být až iritující. Ale iritují sakramentsky dobré a to je ještě více iritující. Je to k (bláznivému a radostnému) posrání! Člověk by jim sic vnutil zkratku, ale zase by přišel o pohnutí obočím či našpulení rtů či mrknutí – které, koneckonců, stávají se detaily nepostradatelnými.

Co je ale (nebo by mohlo být) v těchto rádcích důležité, je něco, co se mi zdá u Geisslers opomíjené i přes všechny ódy, jež tu i jinde sbírají. *Don Juan*, *Krabat*, *Láska ke třem pomerančům*, *Valdštejn*, *Ambrosia* a především pak *LoutnaCZ* a celý *Opus Andreini* – a nyní poslední moliérovka – všude umí hrát, zpívat, tančit. Všude jim to (tu a tam s drobným kulháním i pokulháváním, zase jim nenalhávejme) šlape a maká.

A když si můj téměř nechronologický výčet her vyladíte, možná na to přijdete. Geisslers mají jasný a výrazný rukopis, kterého se nezbaví a neměli by.

Co je ale tedy důležité (nojo, až tady se to dozvíté), jest, že jsou stále progresivní a současní. Dokážou překvapit sebe i nás. Dokážou se od poslední úspěšné inscenace posunout dál a přinést zase něco svěžího, nového. A ten všechno-um jim v tom pomáhá. Ovládají divadelní jazyk natolik, že s ním mohou hrát, mohou jej zneužívat, mohou objevovat jeho zákoutí a tím nás pak s lehkostí v jakkoli dlouhých scénách šálit...Pokaždé trochu jiní, ale pokaždé Geisslers.

foto: Mariana Borecká

ZVUKY BAROKA, ZÁŘE MĚSÍCE

A VŮNĚ NOCI

HUDEBNÍ NASLOUCHÁTKO | VOJTIŇO

Poněkud dezorientovaný dav lidí nesměle kráčí po chodníku, podél nějž postavy z commedia dell'arte rozsvěcují svíčky. Je noc, měsíc svítí jako o život, cvrčci zpívají svou (otravnou – poznámka Lukšina) píseň a odněkud ze středu bylinkové zahrady hospitalu se ozývají vábivé zvuky. Božské zahájení festivalu se přehouplo do druhé půle a zahradní slavnost může začít.

V popředí Braunovy sochy Křest'anského bojovníka sedí muzikanti jaroměřského ansámblu **La Bilancetta** a lákají návštěvníky na hudbu neméně chutnou než vynikající občerstvení a neméně osvěžující než podávané kukské víno. Výjev je to neobyčejně působivý: v kouzelné synestezii se snoubí majestátní socha, obrovský měsíc a tajemné řady svíček se zážitkem z večerního hodování a elegantní taneční hudbou.

V muzikálním podání jaroměřského souboru zazněla suita z francouzské taneční hudby sestavená se smyslem pro celek. Nutno ocenit, že hudebníci uchopili tuto hudbu v jejím původním účelu, tedy jako hudbu užitkovou, taneční; hudbu, která nemá za cíl se příliš prosazovat a má navozovat příjemnou atmosféru třeba právě k různým slavnostem. Označení „zahradní slavnost“, které pořadatelé vybrali, mi nicméně evokuje zážitek zcela odlišný – okázaný a velkolepý, s kostýmy a ohňostroji. „Zahradní slavnost“ na Kuksu ale měla zcela jinou tvář.

V jakémusi všeobecném zklidnění působily všechny vjemy na člověka dojmem intimního setkávání. Setkávání francouzské hudby a italské commedia dell'arte a v „prozaičejším“ smyslu setkávání sousedského – Jaroměř stojí nedaleko Kuksu a příznivé kulturní vztahy obou míst dokládají i pravidelná vystoupení jaroměřských hudebních i divadelních souborů nejen v rámci festivalu.

Komorní soubor staré hudby La Bilancetta se představil již v pondělí (v rámci jednoho z festivalových prologů) koncertem ***De differents oyseaux***, v němž posluchači okusili hravost francouzského baroka. Jeho elegantní taneční polohu oživil ansámbly i při zahradní slavnosti.

Děkujeme za poskytnutí zážitku i důkazu toho, že oblastní soubory barokní hudby u nás v posledních deseti letech rostou jako houby po dešti. (I přes to, že teď moc neprší.)

HÁDEJ, HÁDEJ HADAČI: DÍL PRVNÍ

ZÁHADA | SPASITEL

Satan nese duši

*Ted' já, mistře, k tobě tekou
a duši na pleci vleku,
račž jí sám otázati,
musíš na se žalovati.*

Lucifer k duši

*Nuže, duše hubená,
mužlis byla čili žena,
praviž není svá diela,
cos na onom světě dělala!*

Duše mlynáře

*Já jsem byla mlynářova duše,
učinila jsem z měcha i z loktuše
měřici málo
a neckami, co se mi zdálo.
A ještě více na se praví,
měl sem svině i také krávy,
dávala sem jim lidského sladu,
protož již mám v pekle vádu.*

Belzebub nese duši

*Ted' já, mistře, k tobě leci,
nesa hříšnú duši na pleci,
jednakť poví sama svá díla,
coť jest jich na světě zděla.*

SPRÁVNOU ODPOVĚĎ, TEDY PŘÍPADNÉHO AUTORA A NÁZEV
DOCHOVANÉHO DÍLA, NALEZNETE V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ZPRAVODAJE.

OD STOLU COMOEDIEN-HAUSU

BAROKNÍ KECÁTKO I SVATÁ TROJICE

Lukšínova cesta na Kuks, s výletem do krajinu adršpašské, začala odrazem velkého auta od malého sloupku. Další nebezpečí nehrozilo, jelo se podle navigace se smajlíkama.

Ráchelíno a Vojtíno málem neodjeli z Prahy, protože byli schopni přehlédnout tři rozesmáté techniky s bílou dodávkou na liduprázdném prostranství. A to jsme prosím ještě ani nezačali...

Úterní Ambrosiáda prozradila, že atributem sv. Ambrože je úd.

Lukšíno se tak moc těšil na Slunečné snídaně, že se hned na úvod slavnostně pokydal zdravým jogurtem.

Do festivalového šapító dosahuje Wi-Fi síť Eduroam hradecké univerzity, která je sem naváděna skrze anténu umístěnou ve zdvižené ruce Braunovy Píle.

Comoedien-Haus jsme si okamžitě zamilovali. Ale open space to teda není, Péťo Šmíde! Nebo možná je, ale bez oken.

Někdo v hrobce Šporků vyměnil žárovku u věčného světýlka.

Hrabě Špork mj. včerejšího večera rotoval v hrobě. Radostí. Nejen, že slavil dvěstěosmdesáté úmrtiny, ale tetelil se zároveň, jak krásně a liduplně mu ten festival byl zahájen.

THEATRUM KUKS 2018

BAROKO, JAK JEJ NEČEKÁTE
22.–26. 8. 2018

Multižánrový festival barokního a barokem inspirovaného umění.

IVA BITTOVÁ SÓLOVÝ KONCERT

**24. 8. 2018 | 19:00 | ZAHRADA
HOSPITÁLU KUKS**

• • •

THEATRUM-KUKS.CZ

JSME V SÍTÍCH [f](#) [i](#)

Festivalu byla udělena trvalá záštita Rady Královéhradeckého kraje na období 2018–2020.
Festival se koná pod záštitou Města Lysá nad Labem a starosty města Lysá nad Labem.

ZA FINANČNÍ PODPORY

PARTNERI

MEDIÁLNÍ PARTNERI

ZA PODPORY

